

myndervæsenet, en Trang, som jeg dog ikke kan erkjende: er saa stor for Landet som for Rigsstæderne. Den Maade, hvorpaa Overformyndervæsenet bestyres paa Landet, har neppe, i Særdeleshed i de senere Aar, givet Anledning til væsentlige Klager. Det er absolut den billigste Maade, hvorpaa de Umyndiges Midler hidtil der have været bestyrede, og det er en bekvem Maade for Borgerne at faae Bestyrelsen udført paa, ligesom jeg ogsaa, hvad jeg nys antydede, troer, at der ikke har været nogen synderlig begrundet Klage over, at Overformyndermidlerne ikke have været sikkert anbragte. Hvad Rigsstæderne derimod angaaer, er Ordningen der, som bekendt, meget uheldig derved, at det er et borgerligt Ombud, og det et Ombud, hvortil der udfordres baade megen Forretningsdygtighed og megen Bedershæftighed. Medens det allerede kan være vanskeligt i meget smaa Rigsstæder at finde en af disse Egenstaber, er det saa godt som umuligt at finde begge forenede, og derfor have Overformyndribestyrelserne der ogsaa udviklet sig saaledes, at det kun er meget sjældent, at de, der ere bestillede til Overformyndere, virkelig udføre det Ombud, hvortil de ere bestillede, men engagere en eller anden forretningsdygtig Mand til at udføre det for dem. Man paahyrder altsaa Overformynderne en ikke ringe Udgift og ved Siden deraf et Ansvar, hvis Omfang de neppe kunne overse, og med Hensyn til, hvis Følger, de kun kunne gjøre meget Lidet til at frie sig for. Derfor vilde jeg ogsaa ansee en Omordning af Overformyndervæsenet for at høre til de Reforme, som det uagtet Tidernes Besvær er ønskeligt at fuldføre i denne Session. Der har været omtalt flere forskellige Maader, hvorpaa denne Omordning kunde skee, og navnlig fire forskellige Maader, hvoraf det Forslag, der fremkom i Landstinget, nemlig Centralisationen af Overformyndnerierne til et enkelt, danner det ene Ompunkt, og Bærgbestyrelsen, det andet. Mellem disse to Ompunkter ligger deels Regjeringens Forslag, deels det Forslag, som i sin Tid fremkom fra Folkethinget om en Amtsbestyrelse. Jeg skal ganske vist ikke blot erkjende, at enhver af disse Maader til at ordne Sagen paa har sine Fortrin — ogsaa sine Mang-

ler naturligtvis —, men at enhver af dem næsten turde være bedre end det Nærværende. Men naar Valget staaer frit, er der for mig ingen Tvivl om, at den Maade, hvorpaa Sagen bedst kunde ordnes, var ved en Bærgbestyrelse. Det forekommer mig nemlig, at Forvaltningen af de Umyndiges Formuer ikke er noget Statsanliggende, men et selvstændigt Familienanliggende; det er et Anliggende, som store og vigtige Grunde tale for ikke at lade gaae ud af Familiernes Hænder. Jeg troer, at Staten neppe har Ret til, men i alt Fald ikke har nogen Pligt til at indblande sig i denne Forvaltning paa anden Maade end ved at give gode Love, der kunde sikke mod Misbrug; men selv at paatage sig denne Forvaltning, eller tvinge de Umyndiges Midler ind under en Forvaltning, som Familierne i de enkelte Tilfælde maaskee ikke synes om, forekommer mig ikke berettiget. Man har indvendt Forskjelligt mod Bærgbestyrelser; ja, det er næsten opstillet som en Troesartikel, naar der har været Tale om en Omordning af Overformyndervæsenet, at Bærgbestyrelsen var Noget, som man ikke kunde komme til, var Noget, der maatte ansees som tilbagelagt, Noget, der var prøvet og erkjendt for misligt. Jeg skal med Hensyn hertil dog erindre om, at i Motiverne til nærværende Lovforslag er der, hvad jeg særdeles paastjønner, anført Afskilligt, som kunde tale for Bærgbestyrelsen, og som kunde bringe Thinget til at gaae nærmere ind paa en alvorlig Drøftelse af, hvorvidt dog ikke en Bærgbestyrelse nu skulde være mulig. Jeg skal da tillade mig først at fremhæve, hvad der væsentlig er blevet anført mod en saadan Bærgbestyrelse. Man har for det Første sagt, at der derved vilde blive lagt en Byrde paa Befolkningen, som det kunde være meget besværligt for den at bære, hvorimod det var langt bekvemmere, at de Umyndiges Midler forvaltedes ved en Statsinstitution. Jeg kan nu ikke stjønne, at man egentlig kan kalde det en Byrde for Befolkningen at forvalte de Umyndiges Formue; jeg vilde snarere kalde det en Kjærlighedspligt for Familien ogsaa i denne Henseende at sørge for dem, der have Bærgbehov; Jeg troer ikke, at Forældre, eller Nægen af dem, som have at sørge for Umyndige, og som paa mange andre Maader paatage sig